

EEN WARMER DOUCHE

In wereldsteden als Chicago en Seattle kun je jezelf makkelijk verliezen, de Rocky Mountains zijn overweldigend. Toch is het échte hoogtepunt van een 5.000 kilometer lange fietstocht door de VS de grenzeloze gastvrijheid van de Amerikaan. En door te fietsen compenseer je ook de lange vlucht. TEKST EN FOTO'S BAS VAN OORT

D

De zomeravond in **Washington D.C.** is warm en veelbelovend. Ik zit op een bankje voor het Witte Huis naast Lowie, met wie ik overmorgen een fietstocht aanvat van vijfduizend kilometer, naar de andere kant van het land. Hoewel we de route vrij goed in ons hoofd hebben, overheerst de avontuurlijke onzekerheid. We hebben geen idee wat ons te wachten staat, wat en wie we zullen tegenkomen. Dat vertelden we eerder vanavond ook aan Dirk Rohrbach, een Duitse professionele avonturier met wie we toevallig aan de praat raakten. Niet alleen fietste hij zelf al eerder van kust naar kust door de VS, hij was nu bezig met het plan om per kano de Missouri-rivier af te varen, van de Rocky Mountains tot de Golf van Mexico. Waren het niet die verhalen die indruk maakten, dan was het wel het feit dat hij eruitzag als een onvervalste actieheld, met zijn gebeeldhouwde torso en lange haren die door een blitse zonnebril in model werden gehouden. Vlak voor hij vertrok, kniep hij ons beiden in de schouder. Hij keek ons beurtelings aan en zei met een ijzige kalmte: 'Gebruik Warmshowers.' Daarna ging hij weg.

NOBELE FIETSGEMEENSCHAP

Warmshowers is een begrip voor iedereen die wat van fietsvakanties kent. Het is een onlineplatform voor langafstandsfietzers waarop mensen kosteloos hulp bieden. Dat kan in de vorm van een maaltijd, een biertje, informatie, maar vooral een slaapplek. Het is een soort Airbnb, maar dan gratis. De gastvrijheid verdient je door ervoor te fietsen.

We maken een account aan, zoeken

adressen langs de route en vallen meteen met de neus in de boter. Gary Hill, een fietser op leeftijd, woont in **Harpers Ferry**, prachtig gelegen op een samenvloeiing van twee rivieren. Op ruim honderd kilometer van ons vertrekpunt is het de ideale stop na een eerste dag fietsen. Na twee berichtjes weten we dat we welkom zijn, we krijgen zijn adres en nog wat tips over de route. Gary biedt zelfs aan om ons vijf kilometer voor het stadje op te pikken met zijn truck, omdat de bereikbaarheid voor fietsers op het laatste stuk nogal een puzzel kan zijn. We bedanken vriendelijk, vertrekken 's ochtends goedgehumeurd uit Washington D.C. en volgen over een autovrij fietspad de Potomac River, die we de hele dag niet uit het oog verliezen.

GARY

Bezweet en met brandende kuiten bellen we aan het eind van de eerste fietsdag aan bij Gary's huis, bijna op het hoogste punt van Harpers Ferry. Waar we eerst al de fietsen een hoge wenteltrap op moesten tillen om per brug de rivier over te steken en zo het stadje binnen te komen, volgde een beklimming zo steil als de Muur van Hoi. Gary glimlacht, om maar te benadrukken dat hij niet voor niets had aangeboden ons het laatste stuk op te halen. Wat volgt, is de gastvrijheid van een ervaren fietser. Een tuinslang om de fietsen schoon te spuiten, een koud biertje en een luisterend oor voor de ervaringen van vandaag. Dan is het de beurt aan Gary om te vertellen. Met zijn baard, volle dos wit haar, spijkerbroek en opgestroopte mouwen ziet hij eruit

als een fitte zestiger. Maar na een serie indrukwekkende verhalen – weduwnaar geworden na zijn diensttijd in de Pacific, maar liefst drie keer van kust naar kust door Amerika gefietst en de volledige Appalachian Trail van 3.500 kilometer gelopen – besluiten we toch eens te polsen hoe oud hij is.

'Binnenkort word ik tachtig', zegt hij en in zijn ogen verschijnt een kleine twinkeling. Hij schenkt er verder weinig aandacht aan, leidt mij naar de logeerkamer en legt een luchtbed klaar voor Lowie. 'Frissen jullie jezelf maar even op, dan begin ik vast aan het eten.'

Na de maaltijd neemt Gary ons nog even mee het stadje in en ook na het ontbijt de volgende ochtend staat hij erop om af te sluiten met een kop koffie in het centrum. Met een stapel fietskaarten onder de arm zoekt hij een tafeltje uit in het Guide Shack Café. Samen doorlopen we de route naar het westen, wat andere koffiedrinkers komen erbij staan en voor we het weten, worden we van alle kanten bestookt met tips. Als we aanstalten maken om te gaan, zucht Gary. 'Het liefst zou ik de hele route met jullie meefietsen.'

JENNY, LEE & ALAN

Zonder Gary moeten we verder. Via **Pittsburgh** door het heuvelachtige platteland van **Ohio** en tussen de weilanden van **Indiana** vechten we tegen een nietsontziende wind. Over lege wegen, met in elk dorpje een watertoren als baken in de verte.

In **Fort Wayne** logeren we bij Jenny, een operatiezuster die ons per sms toevertrouwt dat de achterdeur open »

is, omdat ze zelf laat moet werken. Wanneer we al fris gedoucht op haar bank zitten, komt ze zelf thuis, stelt zich voor en begint ze vermakelijk te vertellen over haar werkdag. De volgende ochtend neemt ze ons mee naar de *farmers market*, die elke zaterdag onder veel belangstelling plaatsvindt. ‘Dit zijn Bas en Lowie’, zegt ze tegen elke bekende die ze tegenkomt. ‘Ze komen helemaal uit Nederland en zijn met hun fiets op weg naar Seattle.’

In **Chicago** verblijven we bij Lee. Hij zegt een avond van zijn boekenclub af om ons met zijn auto naar een fietsemaker te brengen voor een aantal kleine reparaties. ‘Als je ervoor kiest om gastheer te zijn, dan moet je het ook goed doen’, was zijn verweer op onze verontschuldiging en het voorstel om op eigen houtje een fietsemaker te vinden. Met twee betrouwbare fietsen en een maaltijd bij het Thaise restaurant op de hoek komen we een paar uur later weer thuis.

De ochtend erna vervolgen we per fiets onze weg. Via Warmshowers hebben we een route uitgestippeld tot in **Madison**, de hoofdstad van Wisconsin, met een stop in de buurt van **Milwaukee** en een logeeradres in Madison zelf. Voordat we daar aankomen, stuurt gastheer van dienst Alan een bericht dat hij die avond een barbecue organiseert voor een groep studenten die hij begeleidt op de universiteit. Die barbecue is al bezig als we – niet met lege handen, bij een supermarkt onderweg hebben we wijn en kaas gekocht – het huis hebben gevonden. Nieuwsgierige blikken op het feestje volgen hoe we de fietsen

VOOR DE MEESTE
GASTEREN IS ER
EEN DUIDELIJKE REDEN
WAAROM ZE HUN
HUIS OPENSTELLEN
VOOR PASSERENDE
VAKANTIEFIETSERS:
VOOR WAT,
HOORT WAT

wegzetten, onze spullen pakken en ons aan Alan voorstellen. Hij neemt lachend de fles wijn in ontvangst en laat zien waar we alles kunnen vinden. Hij introduceert ons bij de aanwezigen en heeft nog een mededeling. Morgen, op zaterdag, vertrekt hij met vriendin en kind voor een weekend naar zijn schoonouders, op een paar uur rijden van hier. Als we zin hebben, mogen we best mee, maar als we liever in Madison blijven dan vindt hij het ook prima als we op hun huis passen. ‘Blijf zolang jullie willen’, sluit Alan af. ‘Al hadden we ooit een gast die dat iets te serieus nam. Na bijna twee weken moesten we toch voorzichtiger melden dat we niet écht voor onbepaalde tijd onze logeerkamer openstellen.’

Het is een beetje gek om Alan op zaterdagochtend zijn spullen te zien pakken en hem samen met vriendin en kind weg te zien rijden, terwijl wij in hun huis achterblijven. Maar een weekend rust, en helemaal de rust van een eigen huis, komt als geroepen. We hebben er ruim 1.500 kilo-

meter op zitten, een dag of twee niet fietsen voelt als vakantie. Bovendien: Madison is een van de leukste steden van Noord-Amerika. Kleinschalig, alles op loop- of fietsafstand en bomvol studenten die de nodige sfeer maken.

HET MEER VAN OKOBOJI

Voor de meeste hosts is er een duidelijke reden waarom ze hun huis openstellen voor passerende vakantiefietsers: voor wat, hoort wat. Ooit waren ze zelf op de fietsreis van hun leven, genietend van de gastvrijheid die je zoveel kosten bespaart en vriendschappen oplevert. Nu doen ze wat terug. Dat is ook het principe van het platform, dat verder draait op de goede bedoelingen van fietsliefhebbers en hier en daar een donatie. Maar soms tref je mensen die het gewoon leuk vinden om gasten te ontvangen. JoAnne Sackett uit **Okoboji, Iowa**, behoort tot die laatste categorie. Ooit vertelde een vriend – die op zijn fietstocht een tijdje bij JoAnne en haar gezin logeerde – over Warmshowers, sindsdien ontvangt ze met veel plezier ook onbekende passanten. We sturen haar een berichtje net nadat we de Mississippi zijn overgestoken, bij La Crosse in Wisconsin. Vanaf nu kunnen we uitkijken naar het Wilde Westen. We laten de groene heuvels achter ons en zullen ons een weg moeten banen door drogere gebieden; een verschil dat meteen in Minnesota al duidelijk wordt. In Okoboji, een prettige verrassing tussen alle maisvelden van Iowa, zijn we direct welkom. Nadat we gebeld hebben om het een en ander af te spreken, krijgen we nog »

een sms'je van JoAnne: 'Jammer dat jullie maar twee nachten kunnen blijven. Komend weekend vier ik mijn verjaardag en dat doen we al jaren met een *wig party*, een feest waarbij iedereen verkleed gaat en een pruik op heeft.' We besluiten af te wachten. We worden door JoAnne ontvangen als oude vrienden, krijgen direct een plek aan de eettafel en worden naast hun vier kinderen verzorgd als de tijdelijke nummer vijf en zes. Met JoAnne en haar man Barry praten we tot laat op de avond. Als ze overdag weg zijn, bekijken we rustig wat er in de buurt te doen is; om telkens tot de conclusie te komen dat het in de tuin van de Sacketts het meest ontspannen is. Dat is niet gek. Hun prachtige huis staat direct aan het meer van Okoboji. Vanaf de steiger duik je zo het verkoelende, rimpelloze water in. De zonsondergangen kunnen zich meten met die in Florida of Californië. Het pruikenfeest blijkt een onverdeeld succes, inclusief een spontane muziekparade door de wijk. Met een houten hoofd maar vrolijke blik vervolgen we de middag erna onze tocht naar het westen.

ALLEEN MAAR HOOGTEPUNTEN

Het zijn kortstondige, maar intense en oprechte vriendschappen die onderweg ontstaan. Tegen het eind van onze tocht – het is inmiddels augustus – brengen we een nacht door in **Idaho**, net buiten het plaatsje **Sagle**. De ontvangst door Rick Price, een energieke vijftiger, is wederom hartelijk en voelt al bijna vertrouwd. 'De fietsen mogen in de schuur, gebruik vooral de badkamer en kies maar welk bed je op de logeerkamer wilt.'

Het hele gezin schuift aan aan tafel – vrouw, zoon en dochter – en er blijkt nóg een langeafstandsfietser te logeren. Iedereen wisselt verhalen en ervaringen uit. De hoogtepunten volgen elkaar op. Van ons – verhalen over Chicago bij het krieken van de dag, in alle vroegte fietsen door de **Badlands of Glacier National Park** in Montana, waar de Going to the Sun Road misschien wel de mooiste etappe van allemaal was. Van de andere gast, een jonge professor uit Boston die in moordend tempo een vergelijkbare tocht heeft gemaakt. En van Rick en zijn vrouw Julie, over hun fietsavonturen van vroeger en de gasten die ze nu over de vloer krijgen. Maar hoe mooi de landschapsbeschrijvingen ook zijn, het is de Amerikaanse gastvrijheid die in elk verhaal weer boven komt drijven. Rick: 'Misschien verrassend, zeker gezien het beeld dat de wereld van ons heeft sinds de laatste verkiezingen. Er zijn Amerikanen genoeg die absoluut niet in dat plaatje passen. Die zijn open, sociaal en hebben met iedereen het beste voor.'

In **Seattle**, na twee en een halve maand op reis te zijn geweest, is ons avontuur ten einde. 'Eigenlijk moeten we iedereen een kaartje sturen, dat we veilig zijn aangekomen', stelt Lowie voor. Het duurt een paar maanden, maar thuis voegen we uiteindelijk toch de daad bij het woord en vertellen we op een ansichtkaart kort over de rest van de reis en hoe welkom we ons hebben gevoeld. De eerste die reageert, is Gary, onze allereerste gastheer. In een mail schrijft hij dat het goed met hem gaat, en dat hij door een vriend is uitgenodigd om Mount Rainier te beklimmen in

Washington State. Dat is dezelfde berg die wij langzaam maar zeker dichterbij zagen komen aan het eind van onze fietstocht. De berg die als achtergronddecor dient van de skyline van Seattle, met de kenmerkende besneeuwde top. Een berg op bijna vijfduizend kilometer van Gary's huis in Harpers Ferry. 'Ik denk erover om er op mijn fiets heen te rijden. Het zou geweldig zijn als jullie zin hebben om een stukje mee te fietsen.'

'Het wonder van Iowa. Mijn eerste (en waarschijnlijk laatste) fietstocht door Amerika' van Bas van Oort is onlangs verschenen bij Prometheus.

PRAKTISCH

- Fietsliefhebbers maken via de website www.warmshowers.org simpel een account aan.
- Meer informatie over fietsen door de Verenigde Staten – inclusief fietsroutes – vind je op www.adventurecycling.org.
- Een goede vakantiefiets is een must voor lange fietsreizen. Wij testten twee vakantiefietsen van fietsenbouwer Snel, www.snel-fietsen.nl.
- Een fiets is bij elke vliegtuigmaatschappij mee te nemen in het vliegtuig, vaak wel tegen een meerprijs en onder bepaalde voorwaarden. Kijk daarvoor op www.brusselsairport.be of www.schiphol.nl.

EINDE